

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 344/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Ladislavom Zátorským, advokátom, proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 6 C 14/2017 zo 17. októbra 2018 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 38/2019 z 19. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného stranou konania vedeného Okresným súdom Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“), v ktorom mesto [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“ alebo „poškodený“) sa žalobou doručенou 2. februára 2017 domáhalo uloženia povinnosti sťažovateľovi zaplatiť mu 3 986,94 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej trestným činom. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 5/2014 zo 16. apríla 2015 (ďalej aj „trestný rozsudok“), ktorý nadobudol právoplatnosť 17. apríla 2015, bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157

ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona a žalobca spolu s ďalšími poškodenými bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Žalobou uplatnený nárok predstavoval náklady súvisiace s odstraňovaním následkov dopravnej nehody spočívajúcim v zabránení znečistenia podzemných vôd. Predmetné náklady boli žalobcovi vyúčtované faktúrou z 30. júla 2012, vystavenou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ktorá likvidovala vzniknutú škodu a hroziace nebezpečenstvo. Uvedená faktúra bola žalobcovi doručená 7. augusta 2012 s dobou splatnosti 13. augusta 2012.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 14/2017 zo 17. októbra 2018 žalobe vyhovel a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 986,94 eur s príslušenstvom a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie, ktorým navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. V odvolaní argumentoval tým, že žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil oneskorene, teda už po uplynutí premlčacej doby. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 2 Co 38/2019 z 19. februára 2020, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

6. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vychádzal z ustálených názorov na podstatu a vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, ako aj na spočívanie premlčacej doby. Adresne k vplyvu uplatnenia práva na náhradu škody v trestnom konaní na premlčaciu dobu citoval staršiu judikatúru, podľa ktorej *„ak poškodený uplatnil v trestnom konaní včas nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom a v konaní riadne pokračuje, plynutie premlčacej doby sa zastaví. Ak v trestnom konaní nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť poškodenému uplatneniu náhradu škody, má poškodený možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v občianskom súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej plynutie pokračovalo po skončení trestného konania (R 31/1974). Uplatnením práva v zmysle § 112 OZ je aj uplatnenie nároku na náhradu škody pred orgánmi prípravného trestného konania (R III./1967 s. 67).*

... Ak poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v oznámení pre priestupok na národnom výbore a ten postúpi vec orgánu Verejnej bezpečnosti pre podozrenie z prečinu, premlčacia doba od uplatnenia nároku na národnom výbore až do skončenia trestného konania v zmysle ust. § 112 OZ neplynie; nezáleží na tom, že nedošlo k začatiu trestného stíhania a že vec bola podľa výsledku objasňovania vykonávaného orgánom Verejnej bezpečnosti odložená.

Nárok na náhradu škody je riadne uplatnený, ak ho poškodený uplatní aj pred orgánmi prípravného konania a možno ho uplatniť aj skôr, než bolo začaté trestné stíhanie (1Cz 88/74).“

7. V zhode so súdom prvej inštancie krajský súd konštatoval, že žalobca riadne a včas uplatnil nárok na náhradu vzniknutej škody 14. augusta 2012, a to v štádiu prípravného trestného konania podaním doručeným Krajskému riaditeľstvu Polície Českej republiky, Olomouckého kraja, ktorý 16. júla 2012 začal vykonávať úkony trestného konania proti podozrivému (sťažovateľovi, pozn.) pre prečin ťažkého ublíženia na zdraví z nedbanlivosti. Tento orgán následne 3. apríla 2013 postúpil danú trestnú vec Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Starej Ľubovni.

8. Súd prvej inštancie podľa názoru krajského súdu správne vyhodnotil, že pokiaľ žalobca ďalším podaním doručeným Polícii Českej republiky 1. októbra 2012 doplnil svoju žiadosť o náhradu škody a spresnil jej rozsah na sumu, ktorá je aj predmetom aktuálneho konania, nešlo v tejto súvislosti z jeho strany o iný právny nárok, žalobca naďalej požadoval náhradu škody

iba v upresnenej výške s ohľadom na predloženú faktúru spoločnosti, ktorá odstraňovala následky dopravnej nehody spôsobenej žalovaným.

9. Súd prvej inštancie v nadväznosti na uvedené správne vyhodnotil, že riadnym a včasným uplatnením škody v štádiu prípravného trestného konania 14. augusta 2012 došlo k prerušeniu plynutia objektívnej aj subjektívnej premlčacej doby tak, ako to určuje ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka. Začiatok objektívnej premlčacej doby je daný vznikom škodovej udalosti (13. júla 2012) a subjektívna premlčacia doba začala plynúť 7. augusta 2012 (doručením faktúry, keď sa poškodený dozvedel o rozsahu spôsobenej škody) s tým, že koniec spočívania premlčacích dôb nastal okamihom právoplatnosti odsudzujúceho trestného rozsudku (17. apríla 2015). Pred uplatnením nároku na náhradu škody pri objektívnej premlčacej dobe uplynulo 32 dní (od 13. júla 2012 do 14. augusta 2012) a pri subjektívnej premlčacej dobe 7 dní (od 7. augusta 2012 do 14. augusta 2012). Súd prvej inštancie potom správne ustálil, že koniec plynutia premlčacích dôb v prípade objektívnej lehoty nastal 16. marca 2018 a pri subjektívnej lehote sa tak stalo 10. apríla 2017. Pokiaľ žaloba žalobcu bola doručená súdu prvej inštancie 2. februára 2017, nárok na náhradu požadovanej škody premlčaný nebol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Skutkové a právne posúdenie veci krajským súdom je nepresvedčivé, svojvoľné a arbitrárne. Podľa sťažovateľa krajský súd dospel na základe vykonaného dokazovania k skutkovým a právnym záverom, ktoré sú nesprávne, prekvapivé, a teda nemajúce oporu v platnom práve, ale ani vo vykonanom dokazovaní. Sú preto zjavne neodôvodnené a neudržateľné v takom rozsahu, že majú za následok porušenie označených práv sťažovateľa.

b) Pre zákonné a ústavne konformné rozhodnutie v prejednávanej veci bolo najdôležitejšie vysporiadať sa s otázkou, kedy došlo ku kvalifikovanému uplatneniu si škody v trestnom konaní zo strany žalobcu, ktoré by malo za následok spočívanie plynutia premlčacej doby. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospeli k záveru, že tomu tak bolo 14. augusta 2012, keď si žalobca uplatnil riadne a včas nárok na náhradu škody v trestnom konaní. Takýto záver odvolacieho súdu je neudržateľný a svojvoľný. Odvolaciemu súdu ostali nepovšimnuté normy trestného práva, ktoré za pomoci rozsiahlej judikatúry pomerne presne špecifikujú adhézne konanie, ako aj samotné uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré musí byť riadne, a teda kvalifikované.

V zmysle trestného práva je možné si účinne uplatniť nárok na náhradu škody až po vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe. Len riadnym a kvalifikovaným uplatnením si nároku v adhéznom konaní nastáva prerušenie plynutia premlčacej lehoty.

c) Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 492/2011 z 26. októbra 2011, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 25 Cdo 2478/2004 z 24. mája 2006, z ktorého vyplýva, že „*Riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ktorého dôsledkom je spočívanie plynutia premlčacej doby, nie je samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške.*“

d) Sťažovateľ je presvedčený, že písomným podaním poškodeného z 9. augusta 2012 doručeným Polícii Českej republiky 14. augusta 2012 nedošlo k riadnemu, a teda ku kvalifikovanému uplatneniu nároku na náhradu škody, a preto nemohlo týmto momentom dôjsť k prerušeniu plynutia objektívnej, ako ani subjektívnej premlčacej doby. V podaní z 9. augusta 2012 absentuje, v akej výške a voči komu si poškodený uplatňuje škodu. Výška škody pritom bola poškodenému známa už 7. augusta 2012, keď mu bola doručená faktúra od spoločnosti [REDAKOVANÉ] na uplatnenú sumu. K prerušeniu premlčacích lehôt nemohlo účinne dôjsť ani podaním poškodeného z 24. septembra 2012 doručeným Polícii Českej republiky 1. októbra 2012, v ktorom poškodený už špecifikuje presnú výšku škody, ale v danom čase bolo začaté trestné stíhanie vo veci, teda nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osoby, navyše, v dotknutom liste nie je explicitne uvedené, voči komu si poškodený uplatňuje škodu. Nárok na náhradu škody bol kvalifikovane uplatnený až 30. septembra 2013 pred slovenskými orgánmi činnými v trestnom konaní, keď bol sťažovateľ už v procesnom postavení obvineného.

e) Podľa sťažovateľa bez opory v zákone je tiež počítanie subjektívnej premlčacej doby, počnúc od 7. augusta 2012, teda od doručenia faktúry spoločnosti [REDAKOVANÉ] žalobcovi za vykonané práce. Sťažovateľ v konaní tvrdil, že objektívna premlčacia doba začala plynúť 13. júla 2012, keď došlo ku škodovej udalosti, a k jej uplynutiu malo dôjsť najneskôr 13. júla 2015. Premlčacia doba však spočívala od 30. septembra 2013 (uplatnenie nároku na náhradu škody v adhéznom konaní) do 17. apríla 2015 (právoplatnosť trestného rozsudku), teda neplynula 565 dní. Objektívna premlčacia doba teda uplynula 27. januára 2017. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť 30. augusta 2012 (zaplatenie faktúry spoločnosti [REDAKOVANÉ]), prípadne ešte skôr, a mala uplynúť 30. augusta 2014. Spočívala však od 30. septembra 2013 do 17. apríla 2015, teda 565 dní. Ak dobu spočívania premlčacej doby, teda 565 dní, prirátame k dátumu 30. august 2014, je zrejmé, že subjektívna premlčacia doba uplynula 15. marca 2016. Žalobca si uplatnil svoj nárok na náhradu škody žalobou doručenou súdu 2. februára 2017, teda už po uplynutí premlčacej doby.

f) Poukaz odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na viac ako štyridsaťročnú judikatúru je podľa sťažovateľa prekvapivý a nenáležitý. Ide o zastaranú a prekonanú judikatúru, ktorá navyše nie je celkom použiteľná na okolnosti prípadu sťažovateľa. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa požiadavku ústavnej konformity, pretože nevenuje dostatočnú pozornosť právnej argumentácii sťažovateľa (ním citovanej judikatúre), ktorá bola zásadného významu. Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu za nesúladný so zaručeným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý proces aj vzhľadom na nedostatok dôvodov, na ktorých je založený.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktorými bol sťažovateľ zviazaný na náhradu škody žalobcovi.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu:

12. Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

13. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Uplatnenie právomoci krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

14. Sťažovateľ odôvodňuje zásah do ním označených práv nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom v otázke ustálenia doby spočívania subjektívnej premlčacej doby, ktoré považuje za svojvoľné a zjavne neodôvodnené. Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou, ktorá bola zásadného významu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto podľa sťažovateľa nespĺňa požiadavku ústavnej konformity vzhľadom na nedostatok dôvodov, na ktorých je založené.

15. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. V napadnutých rozhodnutiach konajúce súdy dospeli k záveru (ktorý sťažovateľ nerozporoval, pozn.), že na zistený skutkový stav je potrebné použiť právne normy účinné v čase a v mieste vzniku dopravnej nehody, ktorá bola škodovou udalosťou a pri ktorej došlo ku škode, teda právne predpisy platné a účinné v Českej republike k 13. júlu 2012.

17. Podľa § 106 Občianskeho zákoníka účinného do 31. decembra 2013 „*právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá*“ (ods. 1). „*Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví*“ (ods. 2).

18. Podľa § 112 prvej vety Občianskeho zákoníka účinného do 31. decembra 2013 „*uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje nebo je-li ohledně jeho práva zahájena mediace podle zákona o mediaci, promlčecí doba neběží od tohoto uplatnění po dobu řízení nebo od tohoto zahájení po dobu mediace*“.

19. Vzhľadom na sťažovateľom vznesenú námietku premlčania spornou v predmetnom konaní bola skutočnosť, či si žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody včas, teda ešte pred uplynutím (subjektívnej) premlčacej doby.

20. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom vysvetlil svoj právny názor, podľa ktorého k prerušeniu plynutia subjektívnej premlčacej doby došlo v okolnostiach prípadu sťažovateľa dňom 14. augusta 2012, keď došlo k riadnemu a včasnému uplatneniu škody v prípravnom trestnom konaní. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že v podaní poškodeného z 9. augusta 2012 absentuje, v akej výške a voči komu si poškodený uplatňuje škodu, už okresný súd v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia (v bode 23) uviedol: „*Skutočnosť, že podaním doručeným Polícii České republiky dňa 14.8.2012 neurčil presnú výšku škody nezakladá fakt, že žalobca si túto škodu neuplatnil riadne a včas. Včasnosť takto uplatneného nároku preukazuje tá skutočnosť, že žalobca si uplatnil do konania hlavného pojednávania. Skutočnosť, že žalobca neuviedol presnú výšku škody taktiež nezakladá dôvod, pre ktorý by mal byť tento jeho nárok neuplatnený riadne. V uplatnení nároku na náhradu škody postačuje uvedenie minimálnej výšky spôsobenej škody a uvedenie dôvodu jej uplatnenia. Navyše uplatnený nárok na náhradu škody možno na základe dokazovania zmeniť, upresniť, a to až do doby, kým sa súd neodoberie na záverečnú poradu na hlavnom pojednávaní eventuálne vo verejnom zasadnutí v konaní o odvolaní. Podaním doručeným Polícii České republiky dňa 1.10.2012 žalobca doplnil svoju žiadosť o náhradu škody a spresnil jej výšku na sumu 107.763,- Kč a zároveň predložil aj dôkazy preukazujúce jej výšku.*“ Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že nebolo možné sa stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že k prerušeniu premlčacích lehôt nemohlo účinne dôjsť ani podaním poškodeného z 24. septembra 2012 doručeným Polícii České republiky 1. októbra 2012, v ktorom nie je explicitne uvedené, voči komu si poškodený uplatňuje škodu. V predmetnom liste žalobcu z 24. septembra 2012 sa uvádza: „*Město [redacted] se připojuje podle § 43 trestního řádu k trestnímu řízení a náhradě způsobené škody, které je vedeno... proti [redacted], bytem [redacted] kdy v souvislosti s dopravní nehodou ze dne 13.7.2012 došlo ke kontaminaci zeminy...*“

21. V každom prípade postoj krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa (stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie) nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Keďže vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu o takýto prípad nejde,

ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie, je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

22. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa uvádza, že právny názor sťažovateľa, podľa ktorého podmienkou pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní s následkom zastavenia plynutia premlčacej doby je vznesenie obvinenia konkrétnej osobe, nemá základ v relevantnej právnej úprave a nemožno ho vyvodit' ani z ním označenej judikatúry. Uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 492/2011 sa týkalo základného práva poškodeného v trestnom konaní na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré je uplatniteľné až po vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe, teda s okolnosťami posudzovaného prípadu sťažovateľa nesúvisí. Ani sťažovateľom označené rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 2478/2004 nevyklučuje možnosť riadneho uplatnenia nároku na náhradu škody už v samotnom trestnom oznámení (za splnenia tam uvedených podmienok, teda ak obsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť na náhradu škody v určitej výške), čo súčasne vyvracia tvrdenie/názor sťažovateľa o tom, že nárok na náhradu škody v trestnom konaní možno kvalifikovane, teda s následkom zastavenia plynutia premlčacej doby, uplatniť najskôr po vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe.

23. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nevysporiadaní sa krajského súdu s ním označenou judikatúrou, ktorá podľa sťažovateľa bola zásadného významu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z obsahu príloh ním pripojených k ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ túto argumentáciu použil aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Keďže, ako už ústavný súd uviedol, závery citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky nevyvracajú právny názor krajského súdu v napadnutom rozhodnutí, možno konštatovať, že nešlo o argumentáciu zásadného významu, ktorá by si vyžadovala od krajského súdu špecifickú odpoveď.

24. Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú ani kritiku sťažovateľa o podľa neho zastaranej a nepoužiteľnej judikatúre, na ktorú sa krajský súd odvolával v napadnutom rozhodnutí. Obdobné právne názory vo vzťahu k uvedenej problematike totiž vyplývajú aj z novšej judikatúry všeobecných súdov (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 43/2010 a v ňom citovaná judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky).

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje ústavnú sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a teda nespôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Ústavná sťažnosť ústavný súd odmieta ako celok, a tak bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2021

Robert Šorl
predseda senátu